

[J. S. Foget.]

— og aabenbart ogsaa fra radikal — Side paa at klamme hele Samfundslivet ind i en Spændetrøje. Der staar Ministeren som øverste Chef, og derfor maa en Henvendelse som denne rettes til Statsministeren.

Ministerens Svar gik ud paa at fremdrage Undskyldning paa Undskyldning for den her omtalte Fremfærd, og han sluttede med at udtale, at Arbejderne maa selvfølgelig have de Lønvilkaar, som de mener at have Krav paa. Men i øvrigt ønsker Ministeren ikke at dømme. Jeg mener, Ministeren herigennem har dømt. Ministeren har gennem disse Udtalelser erklæret sig solidarisk med det, der er sket paa Skudshale. Med sit Forsøg paa Forsvar herfor og med sine Udtalelser om, at det efter hans Mening er rimeligt, at Arbejderne faar de Lønvilkaar, de forlanger — han hancellerer over, at Forholdene ikke var saa gode, som de skulde være —, har Ministeren saa klart som muligt dømt og dømt saaledes, at han har stillet sig solidarisk med de Overgreb, der har fundet Sted i Skudshale-Sagen.

Lad mig straks slaa fast, at Fagforeningsaktionen mod Proprietær Winther, Skudshale, er ikke rejst som et Lønspørgsmaal. I ingen af de Skrivelser, der foreligger — Originalerne har jeg —, foreligger der Paastand om, at der er givet for smaa Lønninger eller Krav om større Lønninger. De gaar alle ud paa det ene Principspørgsmaal, at Winther skal forpligte sig til at anerkende Fagforeningernes Ret til at forhandle paa hans Arbejders Vegne vedrørende Overenskomst. Dette og intet andet er Sagens Baggrund. Først efter at vor Forespørgsel her i Tinget er rejst, og efter at Fagforeningerne er stødt paa organiseret Modstand fra Landbrugets Side, først da søger man at indbilde Befolkningen, at Winther har budt sine Arbejdere skandaløst lave Lønninger, ja, saa lave, at „Social-Demokraten“ i København i en Leder for 20. Oktober skriver, at selv om Skudshale-Bonden — som man kalder Winther — havde fordoblet Lønningerne, saa havde Af-lønningen just ingenlunde oversteget blot de beskedneste Ønsker. Winther har til enhver Tid fuldt ud givet de Lønninger, der er gældende paa Egnen, Landarbejderforbundets Forretningsfører Vilhelm Rasmussen indrømmer selv i „Social-Demokraten“ for 19. Oktober, at for yngre, ugifte Arbejdere nærmer Winthers Lønninger sig de tariffmæssige. Jeg kan dertil føje, at Winther aldrig selv har bestemt de Lønninger; han har givet sine Daglejere, idet han altid har

faaet disse gennem et Arbejdsanvisningskontor i Aalborg, som samtidig har fastsat Lønningerne. Jeg skal uddybe dette Spørgsmaal nærmere, men jeg ønsker her at slaa fast, at Winther ikke paa nogen Maade har optraadt som Løntrykker, han har givet samme Lønninger som enhver anden paa Egnen.

Der er saa i den Række af Undskyldninger, som man fra Socialdemokratiets Side nu er rykket frem med, indføjet Paastanden om, at Gaardens Forvalter har optraadt udæskende og bl. a. slaaet en af Karlene. Dette sidste er det eneste angribelige Punkt i Sagen, men Spørgsmaalet er afgjort for Retten ved Forlig, og det er saaledes en meget daarlig Undskyldning, naar man vil benytte Fagorganisationen til at udøve Terror over for Ejeren paa Grundlag af en Overilelse fra Forvalterens Side, som længe i Forvejen var afgjort ved Forlig for Retten. Jeg vil ogsaa i det følgende føre Bevis for, at de Oplysninger, som de stedlige Fagforeningsfolk og den stedlige Presse har givet om Sagen, staar i skærende Modstrid til den Bunke af urigtige Paastande, som den socialdemokratiske Hovedstadspresse siden har ment det nødvendigt at komme med til Undskyldning for den Terror, der her er udøvet. Sagens Baggrund er en ganske anden. Den er et Led i de Bestræbelser, som Regeringen sammen med Fagforeningerne udøver for at terrorisere hele Befolkningen og lægge hele Samfundslivet i en socialdemokratisk Spændetrøje med det ene Formaal at naa dertil, at hver Borger i vort Samfund skal makke ret, naar Parolen fra Fagforeningerne lyder, og saaledes, at kan de parlamentariske Former for denne Magtbrynde ikke slaa til, saa benytter man ethvert Middel, Fagforeningerne raader over; til at gennemtvinge Magthavernes Vilje. Dette og intet andet er Baggrunden. Det er saadanne Overgreb, der har ført til Socialdemokratiets Fald i andre Lande. Naar vi har rejst denne Forespørgsel, er det for at søge at samle Oppositionen til en forenet Modstand herimod.

Det har fra første Færd været hævdet, at det var ikke Lønningerne, det drejede sig om, men derimod det principielle, at Winther skulde gaa ind paa en Overenskomst med Fagorganisationen. Til min Forbavelse saa jeg imidlertid i „Social-Demokraten“ i København for 19. Oktober, at de hos Winther beskæftigede Arbejdere maatte søge Socialhjælp for at eksistere; og den højtærede Statsminister har nu fremført det samme her. Maa jeg heroverfor sige: Jeg har spurgt Winther, om han var